

Sygn. akt I CSK 741/14

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku Wyższej Szkoły w W.
przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezydenta m. W.
o wpis,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 maja 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 25 lutego 2014 r., sygn. akt V Ca 68/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżąca odwołała oczywistej zasadności skargi kasacyjnej

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Okręgowy. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia

10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera.

Wnioskodawczyni domagała wpisania w księdze wieczystej nr [...] obejmującej nieruchomości stanowiącą własność Skarbu Państwa - Prezydenta m. W. jej roszczeń, wynikających z umowy dzierżawy zawartej dnia 31 lipca 2003 r. z nieistniejącą jednostką badawczo –rozwojową. Jej zdaniem, istnieje ustawowa podstawa jego dokonania, jaką stanowi art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 25 lipca 1985 r. o jednostkach badawczo rozwojowych (jedn. tekst: Dz.U. z 2001 r. Nr 33, poz. 388, ze zm.). Tymczasem, z samej treści tego unormowania wynika, że majątek zlikwidowanej jednostki badawczo rozwojowej dopiero po zaspokojeniu wierzycieli staje się własnością Skarbu Państwa. W postępowaniu wieczystoksięgowym brak podstaw do badania, czy nastąpiło uprzednie zaspokojenie roszczeń wierzycieli.

Mieniem są tylko prawa, nie są zaś obowiązki (długi i inne obowiązki czy obciążenia), które własność i inne prawa majątkowe obciążają (zob. art. 55⁴). Oprócz praw, pojęcie mienia obejmuje posiadanie będące stanem faktycznym, mającym znaczenie prawne i dającą się określić wartość; podobnie należy ocenić ekspektatywy (prawa podmiotowe tymczasowe). Mienie oznacza wyłącznie aktywa, jest zatem ujęte wąsko (por. wyrok Sądu Najwyższego w wyroku z dnia 3 grudnia 2009 r., II CSK 215/09, LEX nr 551060).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania(art. 398⁹ § 2 k.p.c.).